

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců Mgr. Jaroslava Škopka a Mgr. Jany Komínkové v právní věci **žalobce Nieten Internationale Spedition, k.s.**, IČ 64360172, se sídlem U Nietenu 65, Chrastavice, zastoupeného JUDr. Václavem Faltýnem, advokátem, se sídlem nám. Míru 143, Domažlice, proti **žalovanému Generálnímu ředitelství cel**, Budějovická 7, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň ze dne 20. 9. 2010, čj. 7703-2/2010-160100-21, ve znění usnesení ze dne 30. 9. 2010, čj. 7703-3/2010-1601-21

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň ze dne 20. 9. 2010, čj. 7703-2/2010-160100-21, ve znění usnesení ze dne 30. 9. 2010, čj. 7703-3/2010-1601-21, se ve výrocích II. a III. z r u š u j e a věc se v tomto rozsahu vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11.922 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Václava Faltýna, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2010, čj. 7703-2/2010-160100-21, ve znění usnesení ze dne 30.9.2010, čj. 7703-3/2010-1601-21 (dále jen „napadené rozhodnutí“). **Výrok I.** napadeného rozhodnutí zní: „Rozhodnutí Celního

úřadu Domažlice ze dne 17.6.2010, čj. 246-22/2010-166400-021, ... se v první části výroku u celních deliktů v bodech I. až VII. podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. a) ruší a řízení se zastavuje. **Výrok II.** zní: „Napadené rozhodnutí se v části výroku týkající se výše sankce pokuty podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu mění takto:

V původně uvedeném výroku rozhodnutí:

Za v bodech I až XXIX uvedené celní delikty se právnické osobě ... dle § 299 odst. 1 písm. a) a odst. 2 celního zákona, s přihlédnutím k § 299 odst. 4 celního zákona, ukládá sankce pokuty ve výši 28 000,-- Kč (slovy dvacetosmtisíckorunčeských).

Dále je právnická osoba ... povinna dle ust. § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 520/2005 Sb.“) uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000,-- Kč (slovy: jedentisíckorunčeských).

se dosavadní text nahrazuje novým textem znějícím takto:

Za v bodech I až XXIX uvedené celní delikty se právnické osobě ... dle § 299 odst. 1 písm. a) a odst. 2 celního zákona, s přihlédnutím k § 299 odst. 4 celního zákona, ukládá sankce pokuty ve výši 19 500,-- Kč (slovy devatenácttisícpěťsetkorunčeských).

Dále je právnická osoba ... povinna dle ust. § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 520/2005 Sb.“) uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000,— Kč (slovy: jedentisíckorunčeských).“

Ve výroku III. je uvedeno: „Ve zbylém rozsahu je výrok napadeného rozhodnutí ponechán beze změny a napadené rozhodnutí (vyjma jeho změněných částí) se ve zbytku potvrzuje (§ 90 odst. 5 správního řádu).“ Usnesením ze dne 30.9.2010, čj. 7703-3/2010-1601-21 bylo podle § 70 správního řádu opraveno chybné označení napadeného rozhodnutí číslem jednacím 6700-02/10-160100-21 na správné čj. 7703-2/2010-160100-21.

2. Rozhodnutím Celního úřadu Domažlice (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 17.6.2010, čj. 246-22/2010-166400-021 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), bylo výrokiem **I.** rozhodnuto, že žalobce „v postavení hlavního povinného uvedl v tranzitním celním prohlášení na propuštění zboží do režimu vnějšího tranzitu Společenství přijatém Celním úřadem Hamburg - Waltershof dne 5.8.2009 pod ev. č. 09DE4851 171697702M9 nesprávné údaje v odst. 31 zmíněného prohlášení (když deklaroval nesprávné množství skutečně dováženého zboží na celní území Společenství), čímž způsobil, že mu bylo zboží propuštěno do navrženého tranzitního režimu Společenství na základě nesprávných údajů. Nesplnil tak povinnost vyplývající z článku 199 odst. 1 nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se provádí nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „NK“), s přihlédnutím k článku 59 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „CK“), a dopustil se celního deliktu dle § 298 odst. 1 celního zákona tím, že porušil zájem společnosti způsobem vyjádřeným v § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona“.

3. Výrokem **II.** bylo rozhodnuto, že žalobce „v postavení hlavního povinného nepředložil zboží propuštěné do režimu vnějšího tranzitu Společenství (zboží uvedené v celním prohlášení

TI - MRN 09CZ1944009H64QBU5) ve stanovené lhůtě celnímu úřadu určení (tj. Celnímu úřadu Liberec) a tím nedodržel podmínky stanovené pro zboží do tohoto režimu propuštěné. Nesplnil tak povinnost vyplývající z článku 96 odst. 1 CK a dopustil se celního deliktu dle § 298 odst. 1 celního zákona tím, že porušil zájem společnosti způsobem uvedeným v § 293 odst. 1 písm. e) bod 1 celního zákona“.

4. Výrokem **III.** bylo rozhodnuto, že žalobce „v postavení hlavního povinného uvedl v tranzitním celním prohlášení na propuštění zboží do režimu vnějšího tranzitu Společenství přijatém Celním úřadem Hamburg - Waltershof dne 17.8.2009 pod ev. č. 09DE4851 17786845M7 nesprávné údaje v odst. 31 zmíněného prohlášení (když deklaroval nesprávné množství skutečně dováženého zboží na celní území Společenství), čímž způsobil, že mu bylo zboží propuštěno do navrženého tranzitního režimu Společenství na základě nesprávných údajů. Nesplnil tak povinnost vyplývající z článku 199 odst. 1 NK s přihlédnutím k článku 59 CK a dopustil se celního deliktu dle § 298 odst. 1 celního zákona tím, že porušil zájem společnosti způsobem vyjádřeným v § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona“.

5. Výrokem **IV.** bylo rozhodnuto, že žalobce „v postavení hlavního povinného nepředložil zboží propuštěné do režimu vnějšího tranzitu Společenství (zboží uvedené v celním prohlášení TI - MRN 09CZ1944009KPI4SL7) ve stanovené lhůtě celnímu úřadu určení (tj. Celnímu úřadu Kladno) a tím nedodržel podmínky stanovené pro zboží do tohoto režimu propuštěné. Nesplnil tak povinnost vyplývající z článku 96 odst. 1 CK a dopustil se celního deliktu dle § 298 odst. 1 celního zákona tím, že porušil zájem společnosti způsobem uvedeným v § 293 odst. 1 písm. e) bod 1 celního zákona“.

6. Výrokem **V.** bylo rozhodnuto, že žalobce „v postavení hlavního povinného uvedl v tranzitním celním prohlášení na propuštění zboží do režimu vnějšího tranzitu Společenství přijatém Celním úřadem Hamburg - Waltershof dne 4.9.2009 pod ev. č. 09DE4851 17944862M6 nesprávné údaje v odst. 31 zmíněného prohlášení (když deklaroval nesprávné množství skutečně dováženého zboží na celní území Společenství), čímž způsobil, že mu bylo zboží propuštěno do navrženého tranzitního režimu Společenství na základě nesprávných údajů. Nesplnil tak povinnost vyplývající z článku 199 odst. 1 NK s přihlédnutím k článku 59 CK a dopustil se celního deliktu dle § 298 odst. 1 celního zákona tím, že porušil zájem společnosti způsobem vyjádřeným v § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona“.

7. Výrokem **VI.** bylo rozhodnuto, že žalobce „v postavení hlavního povinného uvedl v tranzitním celním prohlášení na propuštění zboží do režimu vnějšího tranzitu Společenství přijatém Celním úřadem Hamburg - Waltershof dne 7.9.2009 pod ev. č. 09DE4851 17966162M6 nesprávné údaje v odst. 31 zmíněného prohlášení (když deklaroval nesprávné množství skutečně dováženého zboží na celní území Společenství), čímž způsobil, že mu bylo zboží propuštěno do navrženého tranzitního režimu Společenství na základě nesprávných údajů. Nesplnil tak povinnost vyplývající z článku 199 odst. 1 NK s přihlédnutím k článku 59 CK a dopustil se celního deliktu dle § 298 odst. 1 celního zákona tím, že porušil zájem společnosti způsobem vyjádřeným v § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona“.

8. Výrokem **VII.** bylo rozhodnuto, že žalobce „v postavení hlavního povinného uvedl v tranzitním celním prohlášení na propuštění zboží do režimu vnějšího tranzitu Společenství

přijaté Celním úřadem Hamburg - Waltershof dne 9.9.2009 pod ev. č. 09DE4851 17987433M0 nesprávné údaje v odst. 31 zmíněného prohlášení (když deklaroval nesprávné množství skutečně dováženého zboží na celní území Společenství), čímž způsobil, že mu bylo zboží propuštěno do navrženého tranzitního režimu Společenství na základě nesprávných údajů. Nesplnil tak povinnost vyplývající z článku 199 odst. 1 NK s přihlédnutím k článku 59 CK a dopustil se celního deliktu dle § 298 odst. 1 celního zákona tím, že porušil zájem společnosti způsobem vyjádřeným v § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona“.

9. Výrokem **VIII.** bylo rozhodnuto, že žalobce „v postavení hlavního povinného nepředložil zboží propuštěné do režimu vnějšího tranzitu Společenství (zboží uvedené v celním prohlášení TI - MRN 09DE485117899476M4) ve stanovené lhůtě celnímu úřadu určení (tj. Celnímu úřadu Ústí nad Orlicí) a tím nedodržel podmínky stanovené pro zboží do tohoto režimu propuštěné. Nesplnil tak povinnost vyplývající z článku 96 odst. 1 CK a dopustil se celního deliktu dle § 298 odst. 1 celního zákona tím, že porušil zájem společnosti způsobem uvedeným v § 293 odst. 1 písm. e) bod 1 celního zákona“.

10. Výrokem **IX.** bylo rozhodnuto, že žalobce „v postavení hlavního povinného nepředložil zboží propuštěné do režimu vnějšího tranzitu Společenství (zboží uvedené v celním prohlášení TI - MRN 09DE485117927532M8) ve stanovené lhůtě celnímu úřadu určení (tj. Celnímu úřadu Ústí nad Orlicí) a tím nedodržel podmínky stanovené pro zboží do tohoto režimu propuštěné. Nesplnil tak povinnost vyplývající z článku 96 odst. 1 CK a dopustil se celního deliktu dle § 298 odst. 1 celního zákona tím, že porušil zájem společnosti způsobem uvedeným v § 293 odst. 1 písm. e) bod 1 celního zákona“.

11. Výrokem **X.** bylo rozhodnuto, že žalobce „v postavení hlavního povinného uvedl v tranzitním celním prohlášení na propuštění zboží do režimu vnějšího tranzitu Společenství přijaté Celním úřadem Hamburg - Waltershof dne 27.4.2009 pod ev. č. 09DE4851 16852316M1 nesprávné údaje v odst. 31 zmíněného prohlášení (když deklaroval nesprávné množství skutečně dováženého zboží na celní území Společenství), čímž způsobil, že mu bylo zboží propuštěno do navrženého tranzitního režimu Společenství na základě nesprávných údajů. Nesplnil tak povinnost vyplývající z článku 199 odst. 1 NK s přihlédnutím k článku 59 CK a dopustil se celního deliktu dle § 298 odst. 1 celního zákona tím, že porušil zájem společnosti způsobem vyjádřeným v § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona“.

12. Výrokem **XI.** bylo rozhodnuto, že žalobce „v postavení hlavního povinného uvedl v tranzitním celním prohlášení na propuštění zboží do režimu vnějšího tranzitu Společenství přijaté Celním úřadem Hamburg - Waltershof dne 25.9.2009 pod ev. č. 09DE485117133318M4 nesprávné údaje v odst. 31 zmíněného prohlášení (když deklaroval nesprávné množství skutečně dováženého zboží na celní území Společenství), čímž způsobil, že mu bylo zboží propuštěno do navrženého tranzitního režimu Společenství na základě nesprávných údajů. Nesplnil tak povinnost vyplývající z článku 199 odst. 1 NK s přihlédnutím k článku 59 CK a dopustil se celního deliktu dle § 298 odst. 1 celního zákona tím, že porušil zájem společnosti způsobem vyjádřeným v § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona“.

13. Výrokem **XII.** bylo rozhodnuto, že žalobce „v postavení hlavního povinného uvedl v tranzitním celním prohlášení na propuštění zboží do režimu vnějšího tranzitu Společenství

přijaté Celním úřadem Hamburg - Waltershof dne 5.10.2009 pod ev. č. 09DE485118218732M3 nesprávné údaje v odst. 31 zmíněného prohlášení (když deklaroval nesprávné množství skutečně dováženého zboží na celní území Společenství), čímž způsobil, že mu bylo zboží propuštěno do navrženého tranzitního režimu Společenství na základě nesprávných údajů. Nesplnil tak povinnost vyplývající z článku 199 odst. 1 NK s přihlédnutím k článku 59 CK a dopustil se celního deliktu dle § 298 odst. 1 celního zákona tím, že porušil zájem společnosti způsobem vyjádřeným v § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona“.

14. Výrokem **XIII.** bylo rozhodnuto, že žalobce „v postavení hlavního povinného uvedl v tranzitním celním prohlášení na propuštění zboží do režimu vnějšího tranzitu Společenství přijaté Celním úřadem Hamburg - Waltershof dne 13.10.2009 pod ev. č. 09DE485118288521M8 nesprávné údaje v odst. 31 zmíněného prohlášení (když deklaroval nesprávné množství skutečně dováženého zboží na celní území Společenství), čímž způsobil, že mu bylo zboží propuštěno do navrženého tranzitního režimu Společenství na základě nesprávných údajů. Nesplnil tak povinnost vyplývající z článku 199 odst. 1 NK s přihlédnutím k článku 59 CK a dopustil se celního deliktu dle § 298 odst. 1 celního zákona tím, že porušil zájem společnosti způsobem vyjádřeným v § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona“.

15. Výrokem **XIV.** bylo rozhodnuto, že žalobce „v postavení hlavního povinného uvedl v tranzitním celním prohlášení na propuštění zboží do režimu vnějšího tranzitu Společenství přijaté Celním úřadem Hamburg - Waltershof dne 9.10.2009 pod ev. č. 09DE485118259243M1 nesprávné údaje v odst. 31 zmíněného prohlášení (když deklaroval nesprávné množství skutečně dováženého zboží na celní území Společenství), čímž způsobil, že mu bylo zboží propuštěno do navrženého tranzitního režimu Společenství na základě nesprávných údajů. Nesplnil tak povinnost vyplývající z článku 199 odst. 1 NK s přihlédnutím k článku 59 CK a dopustil se celního deliktu dle § 298 odst. 1 celního zákona tím, že porušil zájem společnosti způsobem vyjádřeným v § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona“.

16. Výrokem **XV.** bylo rozhodnuto, že žalobce „v postavení hlavního povinného uvedl v tranzitním celním prohlášení na propuštění zboží do režimu vnějšího tranzitu Společenství přijaté Celním úřadem Hamburg - Waltershof dne 21.8.2009 pod ev. č. 09DE485117823428M5 nesprávné údaje v odst. 31 zmíněného prohlášení (když deklaroval nesprávné množství skutečně dováženého zboží na celní území Společenství), čímž způsobil, že mu bylo zboží propuštěno do navrženého tranzitního režimu Společenství na základě nesprávných údajů. Nesplnil tak povinnost vyplývající z článku 199 odst. 1 NK s přihlédnutím k článku 59 CK a dopustil se celního deliktu dle § 298 odst. 1 celního zákona tím, že porušil zájem společnosti způsobem vyjádřeným v § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona“.

17. Výrokem **XVI.** bylo rozhodnuto, že žalobce „v postavení hlavního povinného uvedl v tranzitním celním prohlášení na propuštění zboží do režimu vnějšího tranzitu Společenství přijaté Celním úřadem Hamburg - Waltershof dne 23.10.2009 pod ev. č. 09DE485118384559M0 nesprávné údaje v odst. 31 zmíněného prohlášení (když deklaroval nesprávné množství skutečně dováženého zboží na celní území Společenství), čímž způsobil, že mu bylo zboží propuštěno do navrženého tranzitního režimu Společenství na základě nesprávných údajů. Nesplnil tak povinnost vyplývající z článku 199 odst. 1 NK s přihlédnutím

k článku 59 CK a dopustil se celního deliktu dle § 298 odst. 1 celního zákona tím, že porušil zájem společnosti způsobem vyjádřeným v § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona“.

18. Výrokem **XVII.** bylo rozhodnuto, že žalobce „v postavení hlavního povinného uvedl v tranzitním celním prohlášení na propuštění zboží do režimu vnějšího tranzitu Společenství přijatém Celním úřadem Hamburg - Waltershof dne 3.11.2009 pod ev. č. 09DE485118479272M1 nesprávné údaje v odst. 31 zmíněného prohlášení (když deklaroval nesprávné množství skutečně dováženého zboží na celní území Společenství), čímž způsobil, že mu bylo zboží propuštěno do navrženého tranzitního režimu Společenství na základě nesprávných údajů. Nesplnil tak povinnost vyplývající z článku 199 odst. 1 NK s přihlédnutím k článku 59 CK a dopustil se celního deliktu dle § 298 odst. 1 celního zákona tím, že porušil zájem společnosti způsobem vyjádřeným v § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona“.

19. Výrokem **XVIII.** bylo rozhodnuto, že žalobce „v postavení hlavního povinného nepředložil zboží propuštěné do režimu vnějšího tranzitu Společenství (zboží uvedené v celním prohlášení TI - MRN 09CZ1765009PWHQ3R7) ve stanovené lhůtě celnímu úřadu určení (tj. Celnímu úřadu Tritmpv) a tím nedodržel podmínky stanovené pro zboží do tohoto režimu propuštěné. Nesplnil tak povinnost vyplývající z článku 96 odst. 1 CK a dopustil se celního deliktu dle § 298 odst. 1 celního zákona tím, že porušil zájem společnosti způsobem uvedeným v § 293 odst. 1 písm. e) bod 1 celního zákona“.

20. Výrokem **XIX.** bylo rozhodnuto, že žalobce „v postavení hlavního povinného nepředložil zboží propuštěné do režimu vnějšího tranzitu Společenství (zboží uvedené v celním prohlášení TI - MRN 09DE485117906307M8) ve stanovené lhůtě celnímu úřadu určení (tj. Celnímu úřadu Ústí nad Orlicí) a tím nedodržel podmínky stanovené pro zboží do tohoto režimu propuštěné. Nesplnil tak povinnost vyplývající z článku 96 odst. 1 CK a dopustil se celního deliktu dle § 298 odst. 1 celního zákona tím, že porušil zájem společnosti způsobem uvedeným v § 293 odst. 1 písm. e) bod 1 celního zákona“.

21. Výrokem **XX.** bylo rozhodnuto, že žalobce „v postavení hlavního povinného nepředložil zboží propuštěné do režimu vnějšího tranzitu Společenství (zboží uvedené v celním prohlášení TI - MRN 09DE485117906395M0) ve stanovené lhůtě celnímu úřadu určení (tj. Celnímu úřadu Ústí nad Orlicí) a tím nedodržel podmínky stanovené pro zboží do tohoto režimu propuštěné. Nesplnil tak povinnost vyplývající z článku 96 odst. 1 CK a dopustil se celního deliktu dle § 298 odst. 1 celního zákona tím, že porušil zájem společnosti způsobem uvedeným v § 293 odst. 1 písm. e) bod 1 celního zákona“.

22. Výrokem **XXI.** bylo rozhodnuto, že žalobce „v postavení hlavního povinného uvedl v tranzitním celním prohlášení na propuštění zboží do režimu vnějšího tranzitu Společenství přijatém Celním úřadem Hamburg - Waltershof dne 26.11.2009 pod ev. č. 09DE485118701603M9 nesprávné údaje v odst. 31 zmíněného prohlášení (když deklaroval nesprávné množství skutečně dováženého zboží na celní území Společenství), čímž způsobil, že mu bylo zboží propuštěno do navrženého tranzitního režimu Společenství na základě nesprávných údajů. Nesplnil tak povinnost vyplývající z článku 199 odst. 1 NK s přihlédnutím k článku 59 CK a dopustil se celního deliktu dle § 298 odst. 1 celního zákona tím, že porušil zájem společnosti způsobem vyjádřeným v § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona“.

23. Výrokem **XXII.** bylo rozhodnuto, že žalobce „v postavení nepřímého zástupce uvedl v jednotném správním dokladu, kterým bylo propuštěno zboží do režimu volný oběh, přijatém Celním úřadem Praha D8 dne 12.6.2007 pod evidenčním číslem 07CZ176500-1016108-4 v položce č. 1 nesprávné údaje v odst. 33 zmíněného celního prohlášení (když deklaroval nesprávný zboží kód skutečně dováženého zboží na celní území Společenství), čímž způsobil, že mu bylo zboží propuštěno do navrženého celního režimu volný oběh na základě nesprávného údaje. Nesplnil tak povinnost vyplývající z článku 199 odst. 1 NK s přihlédnutím k článku 59 CK a dopustil se celního deliktu dle § 298 odst. 1 celního zákona tím, že porušil zájem společnosti způsobem vyjádřeným v § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona“.

24. Výrokem **XXIII.** bylo rozhodnuto, že žalobce „v postavení hlavního povinného nepředložil zboží propuštěné do režimu vnějšího tranzitu Společenství (zboží uvedené v celním prohlášení TI - MRN 09DE485118754183M9) ve stanovené lhůtě celnímu úřadu určení (tj. Celnímu úřadu Ústí nad Orlicí) a tím nedodržel podmínky stanovené pro zboží do tohoto režimu propuštěné. Nesplnil tak povinnost vyplývající z článku 96 odst. 1 CK a dopustil se celního deliktu dle § 298 odst. 1 celního zákona tím, že porušil zájem společnosti způsobem uvedeným v § 293 odst. 1 písm. e) bod 1 celního zákona“.

25. Výrokem **XXIV.** bylo rozhodnuto, že žalobce „v postavení schváleného dovozce uvedl ve zjednodušeném celním prohlášení na propuštění zboží do režimu volný oběh podaném v elektronickém systému a přijatém Celním úřadem Praha Ruzyně dne 7.12.2009 pod ev.č. 09CZ194100ZNS1011 nesprávné údaje v odst. 31 zmíněného prohlášení (když deklaroval nesprávné množství zboží navrhovaného na propuštění do režimu volný oběh), čímž nesplnil povinnost vyplývající z článku 96 odst. 1 CK a dopustil se celního deliktu dle § 298 odst. 1 celního zákona tím, že porušil zájem společnosti způsobem uvedeným v § 293 odst. 1 písm. b) bod 1 celního zákona“.

26. Výrokem **XXV.** bylo rozhodnuto, že žalobce „v postavení hlavního povinného uvedl v tranzitním celním prohlášení na propuštění zboží do režimu vnějšího tranzitu Společenství přijatém Celním úřadem Hamburg - Waltershof dne 5.1.2010 pod ev. č. 10DE485119004548M0 nesprávné údaje v odst. 31 zmíněného prohlášení (když deklaroval nesprávné množství skutečně dováženého zboží na celní území Společenství), čímž způsobil, že mu bylo zboží propuštěno do navrženého tranzitního režimu Společenství na základě nesprávných údajů. Nesplnil tak povinnost vyplývající z článku 199 odst. 1 NK s přihlédnutím k článku 59 CK a dopustil se celního deliktu dle § 298 odst. 1 celního zákona tím, že porušil zájem společnosti způsobem vyjádřeným v § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona“.

27. Výrokem **XXVI.** bylo rozhodnuto, že žalobce „v postavení hlavního povinného uvedl v tranzitním celním prohlášení na propuštění zboží do režimu vnějšího tranzitu Společenství přijatém Celním úřadem Hamburg - Waltershof dne 2.1.2010 pod ev. č. 10DE485119065985M4 nesprávné údaje v odst. 31 zmíněného prohlášení (když deklaroval nesprávné množství skutečně dováženého zboží na celní území Společenství), čímž způsobil, že mu bylo zboží propuštěno do navrženého tranzitního režimu Společenství na základě nesprávných údajů. Nesplnil tak povinnost vyplývající z článku 199 odst. 1 NK s přihlédnutím

k článku 59 CK a dopustil se celního deliktu dle § 298 odst. 1 celního zákona tím, že porušil zájem společnosti způsobem vyjádřeným v § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona“.

28. Výrokem **XXVII.** bylo rozhodnuto, že žalobce „v postavení hlavního povinného uvedl v tranzitním celním prohlášení na propuštění zboží do režimu vnějšího tranzitu Společenství přijatém Celním úřadem Hamburg - Waltershof dne 13.1.2010 pod ev. č. 10DE485119074129M3 nesprávné údaje v odst. 31 zmíněného prohlášení (když deklaroval nesprávné množství skutečně dováženého zboží na celní území Společenství), čímž způsobil, že mu bylo zboží propuštěno do navrženého tranzitního režimu Společenství na základě nesprávných údajů. Nesplnil tak povinnost vyplývající z článku 199 odst. 1 NK s přihlédnutím k článku 59 CK a dopustil se celního deliktu dle § 298 odst. 1 celního zákona tím, že porušil zájem společnosti způsobem vyjádřeným v § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona“.

29. Výrokem **XXVIII.** bylo rozhodnuto, že žalobce „v postavení hlavního povinného uvedl v tranzitním celním prohlášení na propuštění zboží do režimu vnějšího tranzitu Společenství přijatém Celním úřadem Hamburg - Waltershof dne 18.1.2010 pod ev. č. 10DE485119119300M5 nesprávné údaje v odst. 31 zmíněného prohlášení (když deklaroval nesprávné množství skutečně dováženého zboží na celní území Společenství), čímž způsobil, že mu bylo zboží propuštěno do navrženého tranzitního režimu Společenství na základě nesprávných údajů. Nesplnil tak povinnost vyplývající z článku 199 odst. 1 NK s přihlédnutím k článku 59 CK a dopustil se celního deliktu dle § 298 odst. 1 celního zákona tím, že porušil zájem společnosti způsobem vyjádřeným v § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona“.

30. Výrokem **XXIX.** bylo rozhodnuto, že žalobce „v postavení hlavního povinného uvedl v tranzitním celním prohlášení na propuštění zboží do režimu vnějšího tranzitu Společenství přijatém Celním úřadem Hamburg - Waltershof dne 20.1.2010 pod ev. č. 10DE485119136203M8 nesprávné údaje v odst. 31 zmíněného prohlášení (když deklaroval nesprávné množství skutečně dováženého zboží na celní území Společenství), čímž způsobil, že mu bylo zboží propuštěno do navrženého tranzitního režimu Společenství na základě nesprávných údajů. Nesplnil tak povinnost vyplývající z článku 199 odst. 1 NK s přihlédnutím k článku 59 CK a dopustil se celního deliktu dle § 298 odst. 1 celního zákona tím, že porušil zájem společnosti způsobem vyjádřeným v § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona“.

31. Za celní delikty uvedené v bodech I. – XXIX. byla žalobci podle § 299 odst. 1 písm. a) a odst. 2 celního zákona s přihlédnutím k § 299 odst. 4 celního zákona, uložena sankce pokuty ve výši 28.000,-- Kč a povinnost podle § 79 odst. 5 správního řádu ve spojení s § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 520/2005 Sb.“) uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000,-- Kč s tím, že uložená pokuta s náklady řízení jsou podle § 302 celního zákona splatné do 30 dnů ode dne nabytí právní moci napadeného rozhodnutí.

II. Důvody žaloby

32. Bez důvodných pochybností a v nezbytném rozsahu nebylo zjištěno a prokázáno, že by se žalobce dopustil celních deliktů specifikovaných v bodech VIII. až XXIX. výroku

prvoinstančního rozhodnutí. Prvoinstanční orgán pochybil jak z hlediska skutkových zjištění, tak z hlediska právního, a nápravu nezjednal ani žalovaný v rámci odvolacího řízení.

První žalobní bod

33. Pokud jde o celní delikty konstatované pod body X. – XVII. a XXI. až XXIX. výrokové části prvoinstančního rozhodnutí, je zde žalobci dáváno k tíži, že nesplnil povinnost vyplývající z článku 199 NK s přihlédnutím k článku 59 CK a tím se měl dopustit celních deliktů. Prvoinstanční rozhodnutí je v těchto částech nezákonné a nezákonné je také napadené rozhodnutí, jímž žalovaný prvoinstanční rozhodnutí v těchto částech potvrdil. Ze strany žalobce nemohlo dojít ani nedošlo k nesplnění povinnosti dané článkem 199 NK, neboť tímto nejsou ukládány žádné povinnosti. Citovaným ustanovením, respektive jeho odstavcem 1, je toliko založena fikce odpovědnosti, ovšem nikoliv pro účely trestněprávních předpisů (viz první věta ustanovení čl. 199 odst. 1 NK), mezi něž se řadí i celní zákon, pokud jde o jeho hlavu čtrnáctou, včetně celních deliktů. Jestliže tedy celní orgány postavily svá rozhodnutí na nesplnění povinnosti dané ustanovením čl. 199 NK, jsou jejich rozhodnutí nezákonná. Přestože žalobce uplatnil tyto námitky již v odvolání, žalovaný se s nimi v odůvodnění napadeného rozhodnutí nikterak nevypořádá a omezil se pouze na tvrzení, že odpovědnost pro žalobce z tohoto ustanovení vyplývá. S tímto tvrzením žalovaného nelze na základě uvedeného pro účely posuzování odpovědnosti za celní delikt souhlasit.

34. Žalobce shodně jako v odvolání namítal k článku 59 CK, ke kterému celní orgány přihlížely, že podle tohoto článku musí být v celním prohlášení pro celní režim uvedeno veškeré zboží určené k propuštění do celního režimu, nicméně záleží vždy na vůli deklaranta (hlavního povinného) jaké zboží je určené k propuštění do celního režimu. V řízení o předmětných celních deliktech přitom nebylo zjištěno a prokázáno, že by bylo z vůle žalobce určeno k propuštění do příslušného režimu nějaké jiné zboží než to, které bylo deklarováno. Celní orgány tak nemohly po právu konstatovat porušení čl. 59 CK v dotčených případech a pokud tak učinily, jsou jejich rozhodnutí nezákonná. Žalobce odmítal argumentaci žalovaného, neboť se sám přepravy zboží v režimu tranzit fyzicky neúčastní, zboží nedopravuje, a pokud je v kontejneru či na ložné ploše dopravního prostředku přepravováno také jiné zboží než to, které bylo žalobcem, jako hlavním povinným v režimu tranzit, navrženo k propuštění do příslušného celního režimu, pak se nejedná o zboží, o němž byly ze strany žalobce uvedeny nesprávné údaje v celním prohlášení, nebo které bylo žalobcem propuštěno na základě nesprávných údajů, ale jedná se o zboží, které nebylo přihlášeno a za které odpovídá ten, kdo je na území EU dopravil a dále je přechovává, tedy eventuálně by mohl být takovou osobu dopravce. Rozhodně ale nelze po právu činit odpovědného žalobce. Samotný fakt, že je v kontejneru či na ložné ploše nějaké zboží navíc od zboží deklarovaného nelze klást k tíži žalobci a k odpovědnosti by měl být brán ten, kdo zboží dopravuje nebo je má u sebe, tedy dopravce. Rozhodně nelze souhlasit s argumentací žalovaného ohledně jakési absolutní odpovědnosti hlavního povinného. Objektivní odpovědnost nelze zaměňovat s odpovědností absolutní, jak činí žalovaný, a nelze jen proto, že žalobce vystupoval v postavení hlavního povinného, vylučovat možnost liberace ve smyslu § 299 odst. 5 celního zákona, aniž by se celní orgány zabývaly tím, zda skutečně v tom kterém případě učinil veškeré kroky potřebné k zajištění správných a přesných údajů, jak žalobce tvrdí. Jestliže

žalovaný z takového názoru vycházel při vydání napadeného rozhodnutí, je jeho rozhodnutí nezákonné.

Druhý žalobní bod

35. Ohledně celních deliktů konstatovaných v bodech VIII., IX., XVIII, XIX., XX. a XXIII. výroku prvoinstančního rozhodnutí je žalobci dáváno k tíži, že nedodržel lhůtu stanovenou k dodání zboží celnímu úřadu určení a porušil tím povinnost vyplývající z čl. 96 odst. 1 CK. Jak žalobce uvedl již v odvolání, pozdější dodání zboží v režimu tranzit celnímu úřadu určení samo o sobě neznamená porušení čl. 96 odst. 1 CK, a to zejména s ohledem na čl. 361 odst. 2 NK. Ve všech těchto případech bylo nedodržení lhůty dodání způsobeno okolnostmi, které nelze přičítat dopravci ani žalobci jako hlavnímu povinnému, přičemž ze strany celních orgánů nebyl v daném ohledu řádně zjištěn skutkový stav a celní orgány proto dospěly k nesprávným závěrům právním, což činí napadené rozhodnutí spolu s prvoinstančním rozhodnutím nezákonným. Přestože žalobce v rámci odvolacího řízení navrhl, aby byly mimo jiné i ve všech těchto šesti případech údajného pozdního dodání zboží k důkazu vyslechnuti jako svědci řidiči vozidel, kterými bylo zboží v tranzitu přepravováno a dále také odpovědní zástupci příjemců zboží, kdy tyto osoby mohly objasnit, co bylo skutečnou příčinou prodlevy při dodání zboží celnímu úřadu určení a potvrdit správnost tvrzení žalobce, žalovaný provedení těchto důkazů odmítl, čímž porušil zásadu rovnosti zbraní, znemožnil žalobci řádně hájit svá práva a právem chráněné zájmy a dosáhnout zproštění odpovědnosti za celní delikty. Toto zásadní pochybení mohlo mít a také mělo za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Argumentace žalovaného, kterou odůvodňuje neprovedení navržených důkazů, tedy že opatřením těchto důkazů není žalobce zbaven své odpovědnosti, jelikož vystupuje jako hlavní povinný, je naprosto zavádějící a nemístná. Až výsledkem řídicích a odpovědných zástupců příjemců zboží je totiž možné zjistit, zda důkaz nějakou důkazní hodnotu má či nemá. Naopak vzhledem k obsahu čl. 356 odst. 3, respektive nyní čl. 361 odst. 2 NK, je zcela zřejmé, že by se nejednalo o porušení celních předpisů vůbec, natož pak o porušení celních předpisů hlavním povinným, pokud by se na základě výpovědí řidičů a zástupců příjemců zboží zjistilo, co tvrdí žalobce, tedy, že nedodržení lhůty bylo způsobeno okolnostmi, které byly uspokojivě vysvětleny a které nelze přičítat dopravci ani hlavnímu povinnému. V takovém případě se má totiž objektivně a legálně za to, že hlavní povinný lhůtu dodržel. Jestliže žalovaný toto odmítá respektovat v procesu rozhodování, trpí jeho procesní postup zásadní vadou, která mohla mít a také měla za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Třetí žalobní bod

36. Stejně jako v odvolání žalobce namítal, že celní orgány při vydávání napadeného rozhodnutí zásadním způsobem porušily ustanovení o řízení, konkrétně § 298 odst. 3 celního zákona, což mělo za následek nezákonnost jejich rozhodnutí. Opodstatněnost a důvodnost této námítky zakládal žalobce na skutečnosti, že se Celní úřad Domažlice dozvěděl o řadě celních deliktů obsažených v napadeném rozhodnutí již v době, kdy vedl jiné společné řízení o celních deliktech žalobce (sp. zn. 5043/2009-166400-021), v němž nakonec vydal meritorní rozhodnutí a uložil žalobci pokutu. Nebylo-li o všech celních deliktech, o nichž byla vedena obě společná řízení, vedeno pouze jediné společné řízení a v důsledku toho byly za tyto celní

delikty uloženy dvě samostatné sankce, zejména pak když při ukládání sankce pokuty v nyní napadeném rozhodnutí nebyla tato skutečnost vůbec zohledněna, bylo porušeno ustanovení § 299 odst. 4 celního zákona, podle kterého se za více celních deliktů téže právnické osoby projednaných ve společném řízení uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na celní delikt nejpřísněji postižitelný. Došlo tedy k porušení zákonem stanovené absorpční zásady, a to k tíži žalobce, kterému byla v prvním řízení uložena sankce pokuty ve výši 40.000,- Kč, napadeným rozhodnutím pak sankce pokuty ve výši 28.000,- Kč, respektive 19.500,- Kč a navíc byl žalobce neoprávněně zatížen duplicitním uložením povinnosti nahradit náklady řízení paušální částkou. Státní moc lze uplatňovat jen v případech, v mezích a zejména pak způsobem, který stanoví zákon. Při vydání napadených rozhodnutí tak celní orgány nepostupovaly a napadené rozhodnutí je z tohoto důvodu nezákonné. Argumentuje-li žalovaný na obhajobu údajné správnosti a legálnosti procesního postupu a rozhodnutí tím, že při respektování § 298 odst. 3 a v návaznosti § 299 odst. 4 celního zákona by byl procesní postup příliš náročný pro správní orgán, nepřiměřeně zatěžující pro žalobce a nebylo by jím za určitých okolností možno dosáhnout potrestání žalobce, pak nelze takovouto argumentaci přijmout jako správnou a legální v souladu s platnou zákonnou úpravou, principy ústavnosti a právního státu, což platí o to významněji, že se v dotčeném případě jedná o správní trestání, zasahující negativně zejména majetkovou sféru žalobce. Celní orgány jsou v dotčeném případě naopak povinny o to více ctít právo, uplatňovat státní moc skutečně jen v mezích a způsobem stanoveným zákonem, v tomto případě ustanoveními § 298 odst. 3 a § 299 odst. 4 celního zákona. Povinnosti dodržovat citovaná ustanovení se nemohou ničím zprostit a nutno dodat, že se jedná o ustanovení jsoucí ve prospěch žalobce, proto se jimi musí řídit o to důrazněji a přednostně. I v rovině správního trestání platí zásady, není trestu bez zákona a v pochybnostech ve prospěch, což žalovaný svým postupem a rozhodnutím nerespektuje. Zákonná úprava správního trestání za celní delikty je věcí moci zákonodárné a celní orgány nejsou nadány pravomocí tuto úpravu dotvářet výkladem k tíži žalobce. Navíc platí zásada, že i v případě možnosti různého výkladu je nutno volit výklad a aplikaci co nejvíce ve prospěch subjektu stojícího vně správy, kterému jsou správním orgánem ukládány povinnosti.

Čtvrtý žalobní bod

37. Žalovaný výrokem I. napadeného rozhodnutí sice zrušil prvoinstanční rozhodnutí Celního úřadu Domažlice ohledně celních deliktů specifikovaných pod body I. až VII. a v tomto rozsahu řízení o celních deliktech zastavil, ale výrokem II. napadeného rozhodnutí ukládá žalobkyni sankci pokuty i za celní delikty uvedené pod body I. až VII. prvoinstančního rozhodnutí, když mění prvoinstanční rozhodnutí tak, že se sankce pokuty ukládá za celní delikty uvedené v bodech I. až XXIX. jen s tím, že se její výše snižuje z původních 28.000,- Kč na 19.500,- Kč. Napadené rozhodnutí je z tohoto důvodu nezákonné, neboť platná právní úprava (viz § 299 celního zákona) umožňuje správnímu orgánu ukládat sankce (včetně sankce pokuty) jen za celní delikty a napadeným rozhodnutím je sankce pokuty ukládána také za jednání, u kterých nebylo autoritativně konstatováno, že se jedná o celní delikty, ba naopak, řízení o těchto údajných celních deliktech bylo pravomocně zastaveno. Nezákonnost napadeného rozhodnutí ve změnovém výroku o uložení sankce pokuty ve výši 19.500,- Kč žalobce namítal také z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, libovůli a nezákonnost. Žalovaný v odůvodnění ukládané sankce vychází z hodnocení závažnosti těch celních deliktů, ve vztahu k nimž prvoinstanční rozhodnutí zrušil a řízení o nich zastavil,

namísto toho, aby se zabýval těmi celními delikty, za které přichází ukládání sankce pokuty do úvahy. Tomuto pochybení žalovaného se nelze divit, pokud i z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že sankci uložil za veškeré celní delikty, tedy i za celní delikty, ve vztahu k nimž prvoinstanční rozhodnutí zrušil a řízení zastavil. Napadené rozhodnutí je proto ve změnové části ukládající nově sankci za celní delikty nezákonné pro porušení celních předpisů, libovůli, či přinejmenším nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

III. Vyjádření žalovaného

40. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby.

41. K prvnímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že § 199 NK vymezuje odpovědnost deklaranta, který podává a podepisuje celní prohlášení a posunuje jej do pozice osoby odpovědné za správnost údajů uvedených v celním prohlášení, za pravost přiložených dokladů a za dodržení všech povinností souvisejících s propuštěním dotyčného zboží do daného celního režimu. Povinnost stanovená v článku 199 odst. 1 odrážka třetí NK z této odpovědnosti deklarantovi vyplývá. Odpovědnost za celní delikt je druhem právní odpovědnosti, která se vyznačuje následnou sankční reakcí celních orgánů na porušení povinností vyplývajících z příslušných právních předpisů. Odpovědnost za celní delikt zahrnuje povinnost pachatele strpět sankci a jiná omezení ukládaná v souladu se zákonem. Článek 59 CK upravuje propouštění zboží do celního režimu. Dle tohoto článku musí být v celním prohlášení pro celní režim uvedeno veškeré zboží určené k propuštění do celního režimu. Žalobce v odvolání poukazuje na vůli deklaranta (hlavního povinného) propouštět do navrhovaného režimu pouze to zboží, které je deklarováno. Právě objektivní odpovědnost deklaranta za plnění povinností vyplývajících z režimu tranzit, by však dle žalovaného měla vést deklaranta k tomu, aby kladl důraz na správnost získávaných informací a podkladů ke zboží od odesílatele zboží, resp. příjemce zboží. Pokud by se žalovaný přiklonil k argumentaci žalobce, znamenalo by to, že žalobce měl od počátku vůli propustit do příslušného celního režimu pouze část skutečně dováženého zboží na celní území Společenství. V daných případech byl náležitě prokázán v souvislosti s ukončením režimu tranzit rozdíl v množství nebo druhu zboží mezi deklarovanými hodnotami a skutečností (viz příslušné protokoly o kontrole). To, že žalobce při propuštění zboží do režimu vycházel s podkladů dodaných např. příjemcem zboží, které neodpovídaly skutečnosti, je jen na jeho odpovědnosti a na jeho podnikatelském riziku. Je to žalobce, který se zavázal celním orgánům k odpovědnosti za dodržení podmínek prováděného celního režimu a správnost údajů uvedených v celním prohlášení, přičemž svou vůli k propuštění konkrétního zboží do celního režimu tranzit projevil podáním celního prohlášení s uvedením příslušných údajů o zboží. V zásadě je hlavní povinný odpovědný vůči celním orgánům za řádné provádění operací tranzitu Společenství, a to i v případě, že je obětí podvodného jednání ze strany třetích osob. Deklarant musí dodržovat všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení. Žalobce na základě svých dřívějších zkušeností s dovozem textilu a obuvi v uzavřených kontejnerech věděl, že dochází k rozporům mezi množstvím a druhem zboží uvedeného v předkládaných dokladech a skutečně dováženým zbožím. Mohl proto přijmout příslušná opatření ohledně správnosti údajů uváděných do celního prohlášení již v době propuštění zboží do režimu tranzitu. Nelze proto připustit, že žalobce jako deklarant uvedl do celního prohlášení nepřesné údaje v dobré víře, přičemž správné údaje o zboží nemohl znát

nebo získat jiným způsobem než z údajů v dokladech předložených celním orgánům v rámci celního režimu tranzit.

42. K druhému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že se žalobce opírá o čl. 96 odst. 1 CK, a to zejména s ohledem na ustanovení čl. 356 odst. 3 NK v době spáchání celních deliktů neexistující. V době, kdy byly celní delikty spáchány, bylo toto ustanovení implementováno do čl. 361 odst. 2. Žalovaný vycházel ze spisového materiálu jednotlivých případů a převážně z vyjádření zaměstnance žalobce J.B., ze kterých není patrné, že by došlo během přepravy zboží k nějakým zvláštním okolnostem, které by umožňovaly uplatnění liberačního ustanovení čl. 356 odst. 3 NK, resp. čl. 361 odst. 2. Žalovaný se ztotožnil s prvoinstančním orgánem, který rovněž při vydání prvoinstančního rozhodnutí přihlížel analogicky k liberačnímu ustanovení čl. 859 NK, který do určité míry oslabuje působení objektivní odpovědnosti při provádění celních režimů, přičemž neshledal důvody pro jeho uplatnění. Dle žalovaného návrh žalobce, aby byly v případech celních deliktů uvedených pod body II., IV., VIII., IX., XVIII. a ž XX. a XXIII. vyslechnuty jako svědci řidiči vozidel, kterými bylo zboží v tranzitu přepravováno a odpovědní zástupci příjemců zboží, je neopodstatněný, neboť opatřením těchto navrhovaných důkazů žalobce své odpovědnosti zbaven není, a dále je hlavním povinným uvedeným v tranzitních dokladech v odst. 50, tedy osobou odpovědnou za splnění podmínek vyplývajících z režimu tranzit, včetně správných údajů uváděných v tranzitním celním dokladu. Osoba žalobce je tak osobou odpovědnou za porušení celních předpisů způsobem uvedeným v napadeném rozhodnutí, čímž se dopustil naplnění skutkové podstaty celního deliktu podle § 293 odst. 1 písm. d), e) bod 1 celního zákona, přičemž nebyly shledány důvody pro uplatnění liberačního ustanovení § 299 odst. 5 celního zákona.

43. Ke třetímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že celní úřad zahájil s žalobcem společné správní řízení a ve vyrozměněních konkrétně vymezil podle § 46 odst. 1 správního řádu předmět jednání s odkazem na konkrétní protokoly o porušení právních předpisů sepsané celními úřady. V průběhu správního řízení o celních deliktech (sp.zn. 5043/2009-166400-021) docházelo k postupnému opakovanému deliktovnímu jednání žalobce. Z námitek žalobce žalovaný dovodil, že jednotlivá podezření o spáchání celního deliktu měla být do vydání rozhodnutí sp.zn. 5043/2009-166400-021 v souladu s § 298 odst. 3 celního zákona připojena k tomuto řízení a podle § 299 odst. 4 celního zákona uložena sankce. Podle § 46 odst. 1 správního řádu musí oznámení o zahájení správního řízení z moci úřední obsahovat předmět řízení (určitý, konkrétní, jednotlivý zájem). V případě vyhovění námitkám žalobce by v průběhu řízení docházelo k neustálému rozšiřování předmětu správního řízení (pro opakované deliktovní jednání žalobce), což by vedlo k nepřehlednosti správního řízení a k nemožnosti ukončit správní řízení rozhodnutím ve věci. Nebylo by tak možné dodržet zásadu hospodárnosti a rychlosti vyjádřenou v § 6 správního řádu s ohledem na lhůty v § 71 odst. 3 správního řádu. Účastník by byl nepřiměřeně zatěžován opakovaným doručováním oznámení o rozšíření předmětu správního řízení, předvoláními k ústnímu jednání, vyjádřeními k podkladům rozhodnutí a ostatními procesními opatřeními ze strany správního orgánu. Správní řád možnost rozšíření předmětu řízení výslovně neupravuje, ani nevylučuje, neomezuje tak správní orgán ve vymezení předmětu řízení (co bude předmětem jednání a jeho rozsah) pouze mu ukládá ve smyslu § 46 odst. 1 správního řádu předmět správního řízení náležitě konkretizovat a vymezit tak, aby byla od počátku správního řízení dodržena zásada součinnosti (§ 4 správního řádu). Žalobcem požadované vedení řízení by rovněž znemožnilo

uložení sankce způsobem uvedeným v § 293 celního zákona, neboť každé rozšíření předmětu řízení by vedlo k nutnosti provedení procesních úkonů následujících po zahájení správního řízení a mělo by za následek nemožnost ukončení správního řízení vydáním prvoinstančního rozhodnutí a potažmo by vedlo k postupnému zániku odpovědnosti podle § 301 celního zákona od prvního zjištění porušení celních předpisů, o kterém se celní úřad dozvěděl. Tím by došlo ke zmaření účelu předmětu řízení a byl by porušen zájem společnosti na ochraně veřejného zájmu.

44. Ke čtvrtému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že podstata výše sankce byla dostatečně rozvedena v napadeném rozhodnutí. Přiznal, že nešťastná formulace II. části výroku rozhodnutí může navozovat dojem, že sankce pokuty byla uložena, potažmo snížena, i za celní delikty, které byly v úvodu napadeného rozhodnutí výrokem I. zrušeny a řízení o nich bylo zastaveno. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je však jasně vyargumentováno, na základě čeho žalovaný snížil výši sankce uložené pokuty a je z toho výkladu i patrné, že výše uložené sankce byla snížena právě o tyto výše uvedené delikty (delikty u kterých nastala prekluze). Ponižením výše sankce uložené pokuty dostál žalovaný zákonnému zhodnocení celého případu a zohlednil při svém rozhodování všechny faktory, které mohly tento případ ovlivnit.

IV. Posouzení věci Krajským soudem v Plzni

45. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel soud v souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. O věci samé soud rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť žalovaný s tím vyslovil souhlas a žalobce k výzvě soudu nevyjádřil svůj nesouhlas, soud proto vycházel z fikce jeho souhlasu.

46. Žaloba je důvodná.

První žalobní bod

47. Soud neshledal důvodným první žalobní bod (viz odst. 33 a 34).

48. Podle článku 199 NK *aniž je dotčeno případné použití trestněprávních předpisů, má se za to, že podáním celního prohlášení podepsaného deklarantem nebo jeho zástupcem celnímu úřadu vzniká v souladu s platnými předpisy odpovědnost za - správnost údajů uvedených v celním prohlášení, - pravost přiložených dokladů a - dodržení všech povinností v souvislosti s propuštěním dotyčného zboží do daného celního režimu.*

49. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k námitce žalobce, že je mu dáváno k tíži nesplnění povinnosti vyplývající z čl. 199 NK, když je tímto ustanovením toliko založena fikce odpovědnosti, ovšem nikoliv pro účely trestněprávních předpisů, uvedl, že: „*Ustanovení článku 199 NK vymezuje odpovědnost deklaranta, který podává a podepisuje celní prohlášení, a posunuje ho do pozice osoby odpovědné za správnost údajů uvedených v celním prohlášení, za pravost přiložených dokladů a za dodržení všech povinností souvisejících s*

propuštěním dotyčného zboží do daného celního režimu. Povinnost, která je stanovena v článku 199 NK odst. 1, konkrétně odrážka třetí, z této odpovědnosti deklarantovi vyplývá.“ Tato argumentace není správná, neboť čl. 199 NK skutečně zakládá fikci odpovědnosti související s podáním celního prohlášení a není na místě tímto ustanovením argumentovat ve smyslu „*nesplnil tak povinnost vyplývající z článku 199 odst. 1 NK s přihlédnutím k článku 59 CK*“, jak činí ve výroku svého rozhodnutí prvoinstanční správní orgán. Není správné tvrzení žalobce, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí s odvolací námitkou činěnou jím v tom směru nevypořádal. Žalovaný se s touto odvolací námitkou vypořádal, jak je výše uvedeno, když dovodil, že deklarantovi vyplývá z tohoto ustanovení povinnost, kterou v daných případech porušil. Nutno ovšem zdůraznit že porušení povinnosti bylo vyvozováno z čl. 199 NK, ale ve spojení s čl. 59 CK. Článek 199 NK deklaruje vznik odpovědnosti za správnost údajů uvedených v celním prohlášení, za pravost přiložených dokladů a za dodržení všech povinností v souvislosti s propuštěním dotyčného zboží do daného celního režimu. Pro účely posuzování odpovědnosti za celní delikt toto ustanovení však není výchozím. Citace čl. 199 NK v souvislosti s porušením povinnosti žalobce ve výroku prvoinstančního rozhodnutí tak byla nedůvodná. Její uvedení ve spojení s čl. 59 CK však nemělo vliv na zákonnost prvoinstančního rozhodnutí.

50. I když soud konstatoval nepatřičnost uvedení ve výroku prvoinstančního rozhodnutí čl. 199 NK, vyjadřuje se následně k čl. 59 CK, neboť prvoinstanční orgán ve výroku svého rozhodnutí porušení povinnosti žalobce označil „*nesplnil tak povinnost vyplývající z článku 199 odst. 1 NK s přihlédnutím k článku 59 CK*“.

51. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl: „*Odpovědnost za celní delikt je druhem právní odpovědnosti, která se vyznačuje následnou sankční reakcí celních orgánů na porušení povinností, jež vyplývají z příslušných právních předpisů. Odpovědnost za celní delikt zahrnuje rovněž povinnost pachatele strpět sankci a jiná omezení, ukládaná na základě a v souladu se zákonem.*“ Následně se žalovaný vyjádřil k porušení čl. 59 CK, když žalobce v odvolání namítal, že propouštěl do navrhovaného režimu pouze to zboží, které je deklarováno, a uvedl, že je toho názoru, „*že právě objektivní odpovědnost deklaranta za plnění povinností vyplývajících z režimu tranzit, by měla vést deklaranta k tomu, aby kladl důraz na správnost získaných informací a podkladů ke zboží od odesílatele zboží, respektive příjemce zboží.* Pokud by se žalovaný přiklonil k argumentaci žalobce, „*znamenaloby to v konečném důsledku s ohledem na způsob dopravy zboží v předmětných případech na celní území společenství v uzavřených kontejnerech zajištěných nepoškozenými lodními a celními plombami, že odvolatel od svého prvopočátku měl vůli propustit do příslušného celního režimu pouze část skutečně dováženého zboží na celní území Společenství. Uvedené by ad absurdum v konečném důsledku znamenalo, že deklarant - hlavní povinný není odpovědný za zboží, které nebylo deklarováno k propuštění do režimu tranzit při jeho vstupu na celní území společenství, neboť zde neexistovala vůle deklaranta toto zboží do zmíněného celního režimu propustit a naopak odpovědný za zboží, které ve skutečnosti nebylo dovezeno, neboť projevil vůli toto propustit do celního režimu.*“ K námitce žalobce, že nebylo zjištěno - prokázáno, že by bylo z jeho vůle propuštěno jiné zboží, než bylo deklarováno, žalovaný uvedl, že „*v předmětných případech byl náležitě prokázán v souvislosti s ukončením režimu tranzit rozdíl v množství nebo druhu zboží mezi deklarovanými hodnotami a skutečností (viz příslušné protokoly o kontrole s vyjádřením, podpisem zaměstnanců odvolatele).* To, že odvolatel při

propuštění zboží do režimu vycházel z podkladů dodaných např. příjemcem zboží, které neodpovídaly skutečnosti, je jen na jeho odpovědnosti a na jeho podnikatelském riziku. Je to právě odvolatel, který se zavázal celním orgánům k odpovědnosti za dodržení podmínek prováděného celního režimu a správnost údajů uvedených v celním prohlášení, přičemž svou vůli k propuštění konkrétního zboží do celního režimu tranzit projevil podáním celního prohlášení s uvedením příslušných údajů o zboží. V zásadě je hlavní povinný, vzhledem ke svému postavení, odpovědný vůči příslušným celním orgánům za řádné provádění operací tranzitu Společenství, a to i v případě, že je obětí podvodného jednání ze strany třetích osob. Pokud dojde z jakýchkoli důvodů při předložení zboží, které je propuštěno do tranzitního režimu Společenství, na celním úřadu místa určení k zjištění, že porušení povinností ve vztahu k provádění režimu tranzit, je součástí obchodního rizika, kterému jsou obvykle hlavní povinni vystaveni. Co se týká celního prohlášení, deklarant musí dodržovat všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení. Deklarant tedy musí předložit celním orgánům veškeré nezbytné informace stanovené v předpisech Společenství a vnitrostátních předpisech, které doplňují nebo provádějí, popřípadě předpisy Společenství, ve vztahu k propuštění dotyčného zboží do požadovaného celního režimu. Tato povinnost však nesmí jít za hranice předložení údajů a dokladů, které může deklarant rozumným způsobem znát nebo získat. V uvedených případech na základě svých dřívějších zkušeností s dovozem textilu a obuvi v uzavřených kontejnerech odvolatel věděl, že dochází k poměrně častým rozporům mezi množstvím a druhem zboží uvedeného na příslušných administrativních dokladech, které jsou odvolatelem předkládány a skutečně dováženým a s ohledem k tomuto mohl přijmout příslušná opatření, co se týká správnosti údajů uváděných do celního prohlášení, již v době propuštění předmětného zboží do režimu tranzitu. S ohledem k tomuto nelze ani přistoupit k předpokladu, že odvolatel jako deklarant uvedl do celního prohlášení nepřesné nebo neúplné údaje v dobré víře, přičemž správné údaje o zboží nemohl rozumným způsobem znát nebo získat jiným způsobem než pouze z údajů v dokladech, které byly rovněž předloženy celním orgánům v rámci provádění celního režimu tranzit.“

52. Podle čl. 59 odst. 1 CK veškeré zboží určené k propuštění do celního režimu musí být uvedeno v celním prohlášení pro tento celní režim. Podle § 298 odst. 1 celního zákona celního deliktu se dopustí právnická osoba, která porušila nebo ohrozila zájem společnosti způsobem uvedeným v § 293. Podle § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona celní předpisy poruší ten, kdo způsobí, že mu bylo zboží propuštěno na základě nepravých, pozměněných nebo padělaných dokladů nebo nesprávných nebo nepravdivých údajů. Ten, kdo podává celní prohlášení, je povinen v celním prohlášení uvést veškeré zboží určené k propuštění do celního režimu. Pokud tak neučiní, resp. je-li mu na základě neúplného a tím nesprávného celního prohlášení zboží propuštěno, je povinen nést veškeré důsledky s tím spojené, tj. případně čelit i řízení o správním deliktu podle § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona. Své odpovědnosti se taková osoba nemůže nijak zprostit, může pouze při splnění některé z podmínek uvedených v ustanovení § 299 odst. 5 písm. a) a b) celního zákona dosáhnout neuložení sankce. To v případě kdy prokáže, že učinila veškeré kroky potřebné k zajištění správných a přesných údajů, nebo jestliže k porušení celních předpisů došlo v důsledku vyšší moci, nehody nebo jiných okolností, které nemohla dotčená osoba ovlivnit, a tyto skutečnosti byly celním orgánům prokázány. Námitky žalobce směřující do nesprávné aplikace ustanovení článku 59 odst. 1 celního kodexu tak nebyly shledány důvodnými.

Druhý žalobní bod

53. Druhý žalobní bod shledal soud důvodným (viz odst. 35).

54. Podle čl. 96 odst. 1 CK *hlavním povinným je držitel režimu vnějšího tranzitu Společenství. Je povinen a) předložit zboží ve stanovené lhůtě celnímu úřadu určení v nezměněném stavu a dodržet přitom opatření přijatá celními orgány ke ztotožnění zboží; b) dodržovat předpisy vztahující se na tranzitní režim Společenství.* Podle čl. 361 odst. 2 NK účinného v době rozhodování prvoinstančního správního orgánu (následně čl. 356 odst. 3 a nyní čl. 356 odst. 5 NK), *je-li zboží předloženo celnímu úřadu určení po uplynutí lhůty stanovené celním úřadem odeslání, považuje se lhůta za dodržanou, je-li celnímu úřadu určení věrohodně prokázáno, že nedodržení lhůty bylo způsobeno okolnostmi, jež nelze přičítat dopravci nebo hlavnímu povinnému.* Na rozdíl od předchozího případu bylo možné se odpovědnosti zprostit, pokud by žalobce (hlavní povinný) prokázal naplnění podmínek uvedených v čl. 361 odst. 2 NK.

55. V odůvodnění napadeného rozhodnutí k tomu žalovaný uvedl: „*Ze shromážděného důkazního materiálu je zřejmá odpovědnost deklaranta (v rozhodnutí konstatovaná porušením ustanovení článku 96 odst. 1 CK, článku 199 NK s přihlédnutím k článku 59 CK), jako držitele celního režimu (pro potřebu celního režimu tranzit hlavního povinného jako držitele celního režimu tranzit), za správnost údajů v předkládaném celním prohlášení a splnění povinností vyplývajících z propuštění zboží do navrženého celního režimu. V předmětných případech je to právě osoba odvolatele (viz. fotokopie jednotlivých tranzitních doprovodných dokladů odst. 50), která se jako hlavní povinný (držitel celního režimu tranzit) svým uvedením do odst. 50 tranzitního celního prohlášení stala odpovědnou osobou a zavázala se za splnění podmínek celního režimu tranzit, přičemž se podáním tranzitního celního dokladu stala osobou odpovědnou za správnost údajů v něm obsažených. Odvolatel se dále opírá o ustanovení článku 96 odst. 1 CK, a to zejména s ohledem k ustanovení čl. 356 odst. 3 NK v době spáchání celních deliktů neexistující, které uvádí, že je-li zboží předloženo celnímu úřadu určení po uplynutí lhůty stanovené celním úřadem odeslání a je-li její nedodržení způsobeno okolnostmi, které jsou celnímu úřadu určení uspokojivě vysvětleny a které nelze přičítat ani dopravci, ani hlavnímu povinnému, má se za to, že hlavní povinný lhůtu dodržel. Ustanovení čl. 356 odst. 3 NK v době, kdy byly celní delikty spáchány, neexistovalo, avšak bylo implementováno do čl. 361 odst. 2. Celní ředitelství podotýká, že celní úřad vycházel ze spisového materiálu jednotlivých případů a převážně z vyjádření zaměstnance odvolatele pana J.B. (Protokol o ústním jednání č.j. 7774-4/2009-166400-021 ze dne 9.12.2009, Protokol o ústním jednání č.j. 246-3/2010- 166400-021 ze dne 28.1.2010), z kterých není patrné, že by došlo během přepravy zboží k nějakým zvláštním okolnostem, které by umožňovaly uplatnění liberačního ustanovení čl. 356 odst. 3 NK, respektive čl. 361 odst. 2 platného v době spáchání celních deliktů. Celní ředitelství se ztotožňuje s názorem celního úřadu, který rovněž při vydání předmětného rozhodnutí přihlížel analogicky k liberačnímu ustanovení čl. 859 NK, který do určité míry oslabuje působení objektivní odpovědnosti při provádění celních režimů, konkrétně ustanovení odst. 2, přičemž neshledal důvody pro jeho uplatnění.*“ Dále žalovaný uvedl, že je toho názoru, „*že návrh odvolatele, aby byly v případech celních deliktů konstatovaných v částech II., IV., VIII., IX., XVIII., XIX., XX. a XXIII. výroku napadeného rozhodnutí údajného pozdního dodání zboží k důkazu vyslechnuti*

jako svědci řidiči vozidel, kterými bylo zboží v tranzitu přepravováno a dále také odpovědní zástupci příjemců zboží, je neopodstatněný z toho důvodu, že opatřením navrhovaných důkazů odvolatelem své odpovědnosti zbaven není a dále vystupuje v postavení hlavního povinného uvedeného v tranzitních doprovodných dokladech v odst. 50, který je osobou odpovědnou a tímto se zavazuje za splnění podmínek vyplývajících z režimu tranzit, včetně uvádění správných údajů v podaném tranzitním celním dokladu. Z uvedených důvodů a nashromážděného spisového materiálu se celní ředitelství ztotožňuje s tím (jak celní úřad vyjádřil ve svém rozhodnutí), že osoba odvolatele je osobou odpovědnou za porušení celních předpisů způsobem uvedených v rozhodnutí, čímž se dopustil naplnění skutkové podstaty celního deliktu vyjádřené v § 293 odst. 1, písm. d) a e) bod 1 celního zákona, přičemž nebyly shledány důvody pro uplatnění liberačního ustanovení § 299 odst. 5 celního zákona. “

56. Závěry žalovaného nejsou správné. Opírají-li se správní orgány, aniž by k návrhu žalobce provedly výslechy řidičů, o závěr, že nebylo věrohodně prokázáno, že nedodržení lhůty bylo způsobeno okolnostmi, jež nelze přičítat dopravci nebo hlavnímu povinnému ve smyslu čl. 361 odst. 2 NK, a o závěr, že opatřením navrhovaných důkazů není žalobce své odpovědnosti zbaven a dále vystupuje v postavení hlavního povinného uvedeného v tranzitních doprovodných dokladech v odst. 50, který je osobou odpovědnou a tímto se zavazuje za splnění podmínek vyplývajících z režimu tranzit, pak takový závěr není správný. Za této situace bylo povinností správních orgánů žádosti žalobce vyhovět a navržené důkazy, tj. svědecké výpovědi provést. Navrhl-li žalobce důkazy k prokázání skutečností rozhodných pro právní posouzení věci, konkrétně k prokázání existence liberačních důvodů uvedených v čl. 361 odst. 2 NK, a správní orgány tyto důkazy neprovedly a současně neprokázaly, že tyto důkazy nejsou vůbec způsobilé osvědčit pro rozhodnutí věci podstatný skutkový stav, když žalobcem navržené svědci objektivně mohli tyto skutečnosti osvětlit, dopustily se podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Byl tak dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.

Třetí žalobní bod

57. Třetí žalobní bod posoudil krajský soud znovu, neboť je vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 13.2.2014 čj. 9 Afs 92/2012-37. Podle § 298 odst. 3 celního zákona *jestliže se právnická osoba dopustila více celních deliktů, které je příslušný projednávat též celní úřad, projednávají se tyto delikty ve společném řízení. Podle § 299 odst. 4 celního zákona za více celních deliktů téže právnické osoby projednaných ve společném řízení se uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na celní delikt nejpřísněji postižitelný.*

58. Žalovaný k odvolací námitce žalobce v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že „celní úřad v uvedených případech zahájil s odvolatelem společné správní řízení o celních deliktech. Ve svých vyrozuměních o zahájení správního řízení z moci úřední celní úřad konkrétně vymezil dle § 46 odst. 1 správního řádu předmět jednání odkazem na konkrétní protokoly o porušení právních předpisů sepsanými celními úřady. V průběhu správního řízení o celních deliktech (spisová značka 5043/2009-166400- 021) docházelo k postupnému opakovanému deliktnímu jednání odvolatele. Z předmětné námitky celní ředitelství dovozuje

názor odvolatele, že jednotlivé podezření o spáchání celního deliktu, o kterých se celní úřad dozvěděl do vydání rozhodnutí ve věci vedené pod spisovou značkou 5043/2009-166400-021, mělo být z díkce ustanovení § 298 odst. 3 celního zákona připojeno k řízení vedenému pod touto spisovou značkou, v rámci tohoto řízení o nich rozhodnuto a v souladu s § 299 odst. 4 celního zákona uložena sankce. Dle § 46 odst. 1 správního řádu musí oznámení o zahájení správního řízení z moci úřední obsahovat předmět řízení. Za předmět řízení je považován určitý, konkrétní, jednotlivý zájem. V uvedeném případě zahájení správního řízení, které má sankční charakter s ohledem na podezření ze spáchání správního (celního) deliktu. Se zahájením řízení z moci úřední je obligatorně spojeno vymezení předmětu řízení s vyjádřením skutkového stavu, který má být předmětem řízení společně s možnou právní kvalifikací a dále například uvedení o jakých porušení povinností bude rozhodováno. V případě vyhovění námitkám a argumentaci odvolatel by v průběhu řízení docházelo k neustálému (opakované delikttní jednání odvolatele) rozšiřování předmětu správního řízení, což by vedlo k nepřehlednosti správního řízení a k nemožnosti, aby celní úřad ukončil správní řízení rozhodnutím ve věci. Celní ředitelství se domnívá, že celní úřad by tak nemohl dodržet zásadu rychlosti a hospodárnosti vyjádřenou v § 6 správního řádu s ohledem ke lhůtám v § 71 odst. 3 správního řádu. Vedení správního řízení takovým to způsobem by vedlo k tomu, že odvolatel by byl nepřiměřeně zatěžován opakovaným doručováním oznámení o rozšíření předmětu správního řízení, předvoláními k ústnímu jednání, vyjádřeními k podkladům rozhodnutí a ostatními procesními opatřeními ze strany celního úřadu. Samotný správní řád výslovně možnost rozšíření předmětu správního řízení neupravuje, přičemž tuto možnost ani nevylučuje. Lze se tedy domnívat, že správní řád při vedení řízení z moci úřední nijak neomezuje správní orgán ve vymezení předmětu řízení (co bude obsahem jednání, jeho rozsah) pouze mu ukládá v ustanovení § 46 odst. 1 správního řádu předmět správního řízení náležitě konkretizovat, vymezit tak, aby byla již od samotného počátku dodržena zásada součinnosti (§ 4 správního řádu) s účastníkem řízení ve věci obsahu předmětu řízení. V neposlední řadě vedení správního řízení způsobem jak je odvolatelem požadován (opakované rozšiřování předmětu řízení), by vedlo k nemožnosti uložení sankce za porušení celních předpisů způsobem uvedeným v § 293 celního zákona, neboť každé rozšíření předmětu jednání správního řízení by vedlo k nutnosti provedení procesních úkonů, jež následují po zahájení správního řízení. To by v konečném důsledku vedlo k neúměrné délce trvání správního řízení. Takto vedené správní řízení, kdy je odvolatelem opakovaně uskutečňováno delikttní jednání, jež nese znaky skutkové podstaty celního deliktu dle § 293 celního zákona (dále případná nesoučinnost se správním orgánem, podávání blanketních podání, telefonické omluvy k nemožnosti se zúčastnit nařízeného ústního jednání atd.) by mělo za následek nemožnost ukončit správní řízení vydáním rozhodnutí prvoinstančním správním orgánem (celním úřadem), a potažmo by vedlo k postupnému zániku odpovědnosti viz. § 301 celního zákona (zánik odpovědnosti právnické osoby) od prvního zjištění porušení celních předpisů, o kterém se celní úřad dozvěděl. Takový postup by odvolateli umožňoval se vyvinut ze závažnějších porušení celních předpisů opakovaným jednáním porušujícím celní předpisy. Tím by došlo ke zmaření účelu předmětného řízení (tj. snahy společnosti o potrestání pachatele za porušení norem veřejného práva, které má působit jako prevence protiprávního chování adresátů těchto norem) a zároveň by tak byl vážným způsobem porušen zájem společnosti na ochraně veřejného zájmu. S ohledem na osobu odvolatele a četnost jeho delikttního jednání by celní úřad v případě, že by musel vždy do doby vlastního vydání rozhodnutí ve věci spáchání celních deliktů zahrnout všechny podněty, které jsou jemu

doručeny (o nichž se dozví) do již zahájeného správního řízení, při zachování zásad správního řízení, by nemohl nikdy o vlastním porušení celních předpisů odvolatelem rozhodnout, ale pouze by s ohledem k § 301 celního zákona musel opakovaně konstatovat zánik odpovědnosti odvolatele za celní delikt.“

59. Nejvyšší správní soud k této sporné otázce uvedl, že *"nesouhlasí s náhledem, že celní orgán má možnost zvolit, zda zahájí řízení o uložení pokuty za celní delikt, když je obeznámen se skutečnostmi, které dostatečně odůvodňují zahájení řízení z moci úřední. V takovém případě má celní orgán povinnost řízení zahájit, jinak by totiž stát rezignoval na vynucování právního řádu. Ostatně i § 80 odst. 2 správního řádu vychází z toho, že správní orgán musí zahájit řízení zahajované z moci úřední poté, co se dozví o skutečnostech odůvodňujících jeho zahájení; pakliže v takovém případě k zahájení řízení nedojde do 30 dnů, nadřízený správní orgán učiní patřičné opatření proti nečinnosti.*

Již v rozsudku ze dne 19. 6. 2012, č. j. 7 Afs 17/2012 - 40, Nejvyšší správní soud připustil, že za určitých okolností není vadou řízení vedení oddělených řízení o celních deliktech jediné právnické osoby, k jejichž projednání je příslušný též celní úřad. V uvedeném rozsudku byl zdůrazněn smysl novely celního zákona, kterou do tohoto zákona byl vložen § 298 odst. 3 o společném řízení, jímž je postižení více celních deliktů na základě zásady absorpce. Dále bylo v citovaném rozsudku s odkazem na rozsudek zdejšího soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009 - 62, publikovaný pod č. 2248/2011 Sb. NSS, který se zabýval řízením o přestupcích, ale jehož závěry jsou použitelné i pro řízení o správních deliktech, připuštěno, že zásada absorpce se může uplatnit i ve vztahu dvou formálně samostatných rozhodnutí. Dle závěrů posledně uvedeného rozsudku totiž lze i v následném rozhodnutí o sankci za přestupek, který byl spáchán před právní mocí předešlého rozhodnutí o sankci za jiný přestupek, při zohlednění zásady absorpce hledět k pokutě uložené v předešlém rozhodnutí a dle toho uložit sankci.

Nejvyšší správní soud tak zastává názor, že za určitých okolností není nutno vést o více celních deliktech, které by splňovaly vymezení § 298 odst. 3 celního zákona, jediné společné řízení. To však neznamená, že by dané ustanovení bylo judikaturou efektivně negováno. Nejvyšší správní soud pouze trvá na takovém výkladu § 298 odst. 3 celního zákona, který respektuje jeho smysl spočívající v širokém uplatnění absorpční zásady, ale který zároveň zabraňuje tomu, aby nedocházelo k absurdním důsledkům – nemožnosti náležitě projednat některé celní delikty.

Středobodem této úvahy je naplnění zmíněných určitých okolností, které musí nastat, aby o více celních deliktech mohla být vedena oddělená řízení. Nejvyšší správní soud konstatuje, že obecně je třeba dostát povinnosti vyplývající z § 298 odst. 3 celního zákona a jestliže se právnická osoba dopustila více celních deliktů, které je příslušný projednávat též celní úřad, projednávat tyto delikty v jediném společném řízení. Vedení jediného společného řízení tak má jednoznačnou preferenci vyplývající přímo z § 298 odst. 3 celního zákona a od tohoto požadavku lze upustit jen v odůvodněných případech, které mají oporu v jiných zákonných požadavcích. Takovým případem je také zájem na tom, aby vedení společného řízení neznemožnilo uložení sankce za některé celní delikty vzhledem k jednorroční subjektivní či šestiroční objektivní lhůtě k uložení sankce dle § 301 celního zákona.

Jak vyplynulo ze správního spisu u nyní projednávané věci, celní úřad oznámeními ze dne 11. 11. 2009 (doručeno 16. 11. 2009), ze dne 12. 1. 2010 (doručeno dne 15. 1. 2010), ze dne 22. 1. 2010 (doručeno dne 25. 1. 2010), ze dne 3. 2. 2010 (doručeno dne 8. 2. 2010), ze dne 6. 4. 2010 (doručeno dne 7. 4. 2010) a ze dne 11. 6. 2010 (doručeno dne 11. 6. 2010) informoval žalobce o zahájení správních řízení o celních deliktech. Zprvu bylo vedeno společné řízení o všech těchto celních deliktech, následně ale usnesením ze dne 14. 6. 2010, č. j. 5502/2010-166400-021, byla k samostatnému rozhodnutí vyloučena řízení o deliktech, o nichž bylo vydáno samostatné rozhodnutí, a to z důvodu, že vedení původního společného řízení o všech celních deliktech by znemožnilo rozhodnout o nejstarších celních deliktech ve lhůtě, v níž je možno za ně uložit sankci. Rozhodnutí, které se týkalo vyloučených (a dalších) deliktů, se týkala věc vedená před Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 9 Afs 84/2012. V novém společném řízení, do kterého byly vyloučeny některé delikty z původního společného řízení, byly projednány i další celní delikty, o nichž bylo řízení zahájeno až po vyloučení některých deliktů z původního společného řízení zmíněným usnesením ze dne 14. 6. 2010. Zahájení dalších řízení po 14. 6. 2010 se týkala oznámení o zahájení řízení ze dne 21. 10. 2010, ze dne 16. 11. 2010 a z dne 29. 11. 2010, jak vyplynulo ze správního spisu, který měl zdejší soud k dispozici u věci vedené pod sp. zn. 9 Afs 84/2012.

Nejvyšší správní soud přitom konstatuje, že reálnou hrozbu uplynutí jednorocní lhůty k uložení sankce dle § 301 celního zákona nebylo možno v nynější věci přičítat závažným pochybením v rychlosti projednávání věci ze strany celního úřadu. Dle § 320 odst. 1 písm. b) bodu 1. celního zákona se na řízení o věcech celních a jiných správních deliktů uplatní obecné předpisy o správním řízení, nestanoví-li celní nebo zvláštní zákon nebo přímo použitelný předpis Evropských společenství jinak. Ohledně lhůt pro vydání rozhodnutí v nynější věci je tak nutno vyjít ze správního řádu, zvláštní úprava totiž neexistuje. Dle § 71 odst. 3 správního řádu je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně. Dle § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu se k této lhůtě připočítává dalších 30 dnů, mj. jestliže je zapotřebí nařídit ústní jednání nebo jde-li o zvlášť složitý případ.

Racionální výklad § 71 odst. 3 správního řádu ve vztahu k společnému řízení dle § 298 odst. 3 celního zákona je dle Nejvyššího správního soudu následující. Zahájení dodatečného řízení o správním deliktu, který dle § 298 odst. 3 celního zákona musel být projednán ve společném řízení s jinými celními delikty a který v tomto společném řízení byl skutečně projednáván, způsobuje běh nové lhůty k vydání rozhodnutí v běžícím společném řízení počítané od zahájení řízení pro dodatečný celní delikt. Délka nové lhůty je pak určena dle pravidel uvedených v § 71 odst. 3 správního řádu. I k projednání dodatečného celního deliktu je totiž v rámci společného řízení potřeba přiměřený čas, který je tímto výkladem ponechán. Společné řízení je zakončeno jedním rozhodnutím, lhůta k jeho vydání proto musí respektovat nutnost projednat všechny zde řešené otázky.

V případě původního společného řízení šlo před celním úřadem o složitou věc z důvodu velkého množství projednávaných deliktů (až na oznámení ze dne 11. 6. 2010 bylo řízení zahájeno vždy pro minimálně dva celní delikty), navíc zde byla konána ústní jednání, nově zahájená řízení (oznámení ze dne 12. 1. 2010, ze dne 22. 1. 2010, ze dne 3. 2. 2010 a ze dne 6. 4. 2010) tak způsobila běh nové 60denní lhůty dle § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu k vydání rozhodnutí v běžícím společném řízení. Byť ne vždy došlo tímto způsobem k započetí

běhu nové lhůty až po uplynutí stávající, v ojedinělém případě, kdy nová lhůta nenavazovala na předešlou, šlo o rozdíl jen několika málo dní, což Nejvyšší správní soud nepovažuje za natolik závažné pochybení, které by jednoznačně svědčilo o liknavém jednání ze strany celního úřadu při projednávání věci. Navíc rozhodnutí celního ředitelství ze dne 6. 4. 2010, č. j. 3254-02/2010-1601-21, dle § 80 odst. 4 písm. d) správního řádu prodloužilo lhůtu k vydání rozhodnutí do 30. 6. 2010. Dále lze konstatovat, že ne u všech celních deliktů bylo řízení zahájeno ve lhůtě 30 dní ode dne, kdy se celní úřad prokazatelně dozvěděl o skutečnostech odůvodňujících zahájení řízení (§ 80 odst. 2 správního řádu). Ani to však nemělo v dané věci reálný vliv na rychlost projednávání věci, jelikož s ohledem na nutnost projednat celní delikty, u nichž byla lhůta dle § 80 odst. 2 správního řádu dodržena, by rozhodnutí ve společném řízení stejně nebylo vydáno dříve.

Oznámením ze dne 11. 6. 2010 celní úřad informoval žalobce o zahájení řízení o dalším celním deliktu, téhož dne si žalobce též toto oznámení převzal. Pokud by celní úřad chtěl řádně projednat i tento delikt v jediném společném řízení s dřívějšími celními delikty žalobce, hrozilo reálné riziko, že by toto rozhodnutí v jediném společném řízení nenabývalo právní moci v otevřené subjektivní jednoroční lhůtě k uložení pokuty. O nejdříve zjištěném celním deliktu, který se též řešil ve společném řízení, se celní úřad dozvěděl dne 10. 8. 2009 a je zřejmé, že řádné projednání celního deliktu z oznámení ze dne 11. 6. 2010 a vedení případného odvolací řízení by znamenalo, že sankce za celní delikt zjištěný dne 10. 8. 2009 by reálně nemusela být pravomocně uložena v jednoroční lhůtě končící 10. 8. 2010. Lze tak konstatovat, že i přes to, že celní úřad se nedopustil závažných pochybení ohledně rychlosti projednání deliktů ve společném řízení, vyvstala v řízení reálná hrozba, že za některé delikty by nebyla sankce uložena v jednoroční lhůtě pravomocně, pokud by měl celní úřad řádně projednat i posledně zjištěný delikt.

Taková situace dle zdejšího soudu odůvodnila vyloučení některých celních deliktů k samostatnému projednání v jiném společném řízení (o těchto vyloučených deliktech a dalších deliktech, pro které bylo zahájeno řízení až po rozhodnutí o vyloučení ze dne 14. 6. 2010, pak bylo vydáno správní prvostupňové rozhodnutí ze dne 10. 12. 2010). Dne 17. 6. 2010 vydal celní úřad rozhodnutí o celních deliktech, které z původního společného řízení nevyloučil, a jehož se týká nynější řízení o kasační stížnosti. Celní úřad tak v dané věci mohl vyjít z obecné úpravy v § 140 správního řádu a dle odst. 3 tohoto ustanovení řízení o některých deliktech vyloučit ze společného řízení.

Uplatnění zásady absorpce jako základní smysl vedení společného řízení dle § 298 odst. 3 celního zákona, které z objektivních příčin nebylo vhodné vést u všech deliktů, je v takovém případě nutno zohlednit při ukládání sankce v pozdějším rozhodnutí o vyloučených deliktech (tedy v rozhodnutí, jehož se týkala věc vedená u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 9 Afs 84/2012).

Otázka, zda v tomto následném rozhodnutí byla zásada absorpce skutečně řádně aplikována, není relevantní pro hodnocení správního rozhodnutí v nynější věci, ale pro hodnocení následného (pozdějšího) rozhodnutí. Nejvyšší správní soud se však této otázce věnoval v rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 9 Afs 84/2012 – 38, tehdy se řízení o kasační stížnosti týkalo právě pozdějšího rozhodnutí. Ve zmíněném rozhodnutí přitom dospěl k závěru, že ani při aplikaci zásady absorpce nedošlo k pochybení správních orgánů.

Ve vyloučení některých celních deliktů ze společného řízení a rozhodnutím o nich v odlišném společném řízení tak zdejší soud v nynější věci neshledal pochybení, která by odůvodňovala zrušení správních rozhodnutí."

60. Krajský soud vázaný závěry Nejvyššího správního soudu tedy posoudil třetí žalobní bod jako nedůvodný, když nebylo shledáno pochybení ve vyloučení některých celních deliktů ze společného řízení.

Čtvrtý žalobní bod

61. Čtvrtý žalobní bod shledal soud důvodným (viz odst. 37 a 38).

62. Výrok napadeného rozhodnutí, resp. jím provedená změna výroku prvoinstančního rozhodnutí, je zmatečná, činí výrok napadeného rozhodnutí, resp. napadené rozhodnutí jako celek, nesrozumitelným, neboť není zřejmé, jak bylo žalovaným rozhodnuto. Žalovaný ve výroku I. napadeného rozhodnutí uvedl, že se prvoinstanční rozhodnutí „v první části výroku u celních deliktů v bodech I. až VII. podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. a) ruší a řízení se zastavuje.“ Žalovaný ve výroku I. napadeného rozhodnutí nepopsal skutky, ohledně nichž řízení zastavuje. Namísto toho, aby tak učinil, uvedl, že zastavuje řízení u celních deliktů v bodech I. až VII. prvoinstančního rozhodnutí, které však v úvodní části výroku I. napadeného rozhodnutí bez náhrady zrušil. Žalovaný tak na jednu stranu vychází z toho, že sedm výroků prvoinstančního rozhodnutí zrušil, na druhou stranu na zrušené výroky prvoinstančního rozhodnutí vzápětí odkazuje, jako by snad nadále byly součástí výroku prvoinstančního rozhodnutí. Ruku v ruce s tím žalovaný ponechal beze změny, krom změny výše sankce, výrok o uložení sankce prvoinstančního rozhodnutí, včetně jeho návětí, ve kterém bylo uvedeno: „Za v bodech I. až XXIX. uvedené delikty se žalobci dle § 299 odst. 1 písm. a) a odst. 2 celního zákona s přihlédnutím k § 299 odst. 4 celního zákona ukládá sankce pokuty ...“. Není tak možné dospět k jednoznačnému závěru, který je zvláště v řízení o správních deliktech zcela nezbytný, zda žalovaný skutečně zastavil řízení o sedmi skutcích a jakých přesně, či zda i s těmito skutky i přes jejich zrušení má být zacházeno tak, jako by se ve výroku prvoinstančního rozhodnutí stále nacházely, a to pro účely konkretizace výroku o zastavení řízení a pro účely rozhodnutí o uložení sankce, což však je v přímém rozporu s institutem zastavení řízení. Je-li totiž řízení o několika skutcích zastaveno, tj. není-li vyslovena vina žalobce, není možné za tyto skutky žalobci ukládat sankci. Dojde-li ke zrušení části prvoinstančního rozhodnutí, není možné na tuto zrušenou část odkazovat. Nesrozumitelnost výroku napadeného rozhodnutí je důvodem jeho nepřezkoumatelnosti a důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

63. Pokud jde o námitky žalobce směřující do výroku o uložení pokutě (viz odst. 38), je nezbytné konstatovat, že posuzovat zákonnost a odůvodněnost uložení sankce, za situace, kdy správní řízení bylo zatíženo uvedenými procesními vadami, je předčasné. V obecné rovině je možné pouze konstatovat, že při ukládání trestu ve společném řízení jsou správní orgány povinny přihlédnout ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, což má vztah i k výroku o uložení sankce, tj. k povaze a závažnosti jednotlivých vytykaných skutků. Povaha a závažnost jednotlivých skutků a všech v souhrnu jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl skutky dotčen, způsobem provedení skutků a jejich následky, okolnostmi, za kterých byly spáchány, osobou pachatele a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem. V souladu s

ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu jsou správní orgány veškeré tyto své úvahy povinny uvést v odůvodnění svých rozhodnutí.

Závěr

64. Žaloba je důvodná. Soud proto zrušil napadené rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro vady řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé a ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti výroku napadeného rozhodnutí. Podle § 78 odst. 4 s.ř.s. soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém je žalovaný podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku.

V. Náklady řízení

65. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud přiznal podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku a odměně advokáta stanovené podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (*dále jen advokátní tarif*). Odměna advokáta sestává ze 2 úkonů právní služby po 2.100 Kč a z 1 úkonu právní služby po 3.100 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za každý úkon právní služby nárok na paušální částku 300 Kč. Zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se náklady řízení zvyšují o 21 % DPH. K odměně advokáta bylo připočteno 2.000 Kč za zaplacený soudní poplatek podle položky 14a, bod 2. písm. a) Sazebníku poplatků, přílohy zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Náklady řízení tak činí 7.760 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zák.č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění bylo určeno podle § 149 odst. 1 zák.č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí je kasační stížnost nepřípustná; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 30. dubna 2014

JUDr. Petr Kuchynka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová